

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: P. Č.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2015, č. j. 3666/DS/2015, JID: 115169/KUUK/2015/Ne,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 25. 8. 2015, č. j. 3666/DS/2015, JID: 115169/KUUK/2015/Ne, **se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11.228,- Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2015, č. j. 3666/DS/2015, JID: 115169/KUUK/2015/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkového (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 4. 2015, č. j. MULNCJ 28603/2015, sp. zn. MULN/9969/920/2014/OS-PD/DR, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 4 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním

provozu“), kterého se dopustil porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dále byl shledán vinným z přestupku podle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil porušením § 11 odst. 1 a § 12 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o provozu vozidel“). Uvedeného se dopustil tím, že dne 17. 9. 2014 v 13:40 hodin, na silnici č. I/7 obchvat obce Panenský Týnec, ve směru na Prahu, řídil motorové vozidlo zn. BMW 530 D, reg. zn. „X“, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie České republiky naměřena rychlost jízdy 127 km/hod., při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 123 km/hod., čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec o 33 km/hod. Následnou lustrací pak bylo zjištěno, že žalobce po koupi výše uvedeného motorového vozidla nepožádal v zákonné lhůtě 10 pracovních dnů o provedení zápisu změn údajů zapisovaných v registru silničních vozidel. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a současně mu byla uložena povinnost uradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť jej považoval za nepřezkoumatelné pro neurčitost výroku rozhodnutí a nedostatečně zjištěný skutkový stav, jež nemá oporu ve spise. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně stejně jako žalovaného obsahuje výrok, ve kterém bylo místo údajného spáchání přestupku vymezeno pouze označením na silnici č. I/7 obchvat obce Panenský Týnec, ve směru na Prahu. Rozhodný úsek komunikace je dlouhý několik desítek kilometrů a z takového vymezení nelze přesně určit místo spáchání přestupku. Z ustanovení § 77 zákona o přestupcích vyplývá, že k jednoznačné individualizaci spáchaného skutku je zapotřebí jasného a přesného vymezení místa, kde mělo k přestupku dojít. Navíc individualizace skutku má značný vliv na další vedení řízení, poněvadž pouze tak nemůže nastat situace, kdy za stejný skutek bude pachatel trestán vícekrát. Žalobce se domníval, že není možné vymezení místa ve výrokové části nahradit specifikací v odůvodnění rozhodnutí, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53. Sám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že místo bylo možné vymezit přesněji za pomoci GPS souřadnic případně objektu nacházejícím se poblíž. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost výroku.

V dalším bodě podané žaloby žalobce namítal nesprávně zjištěný skutkový stav. Měření rychlosti bylo dle jeho názoru provedeno v rozporu s návodem k obsluze, což osvědčuje skutečnost, že žalovaný nepředložil celou videosekvenci, nýbrž pouze její část, která začíná v čase 0.3 sekundy, při ujeté vzdálenosti 19 metrů. Navíc fotografie založená ve spise nepochází z prováděného měření. Žalobce měl v souladu s návodem k obsluze vytvořit pro řešení a zpracování přestupku videosekvenci nebo dva snímky, jeden z okamžiku zahájení měření a druhý v okamžiku ukončení měření. Žalovaný nicméně první snímek nepředložil, neboť jej zjevně nepořídil. Rychloměr měří rychlost pouze v určitém úseku, ve kterém se k sobě nesmí měřicí a měřené vozidlo přiblížit. V opačném případě je měření neplatné. Zařízení měří rychlost policejního auta nikoli jiného vozidla, proto je nezbytné zaznamenat dva měřicí výstupy, konkrétně z počátku a z konce měření, případně videozáznamem zachycujícím okamžik začátku a konce měření. V návaznosti na zde uvedené žalobce navrhoval provedení čtení návrhu k obsluze rychloměru k potvrzení svého tvrzení týkajícího se pořízení dvou snímků nebo vytvoření uceleného videozáznamu zobrazujícím celé měření.

Žalovaný navrhovaný důkaz neprovedl, jelikož jej považoval za nadbytečný. Přitom právě provedení tohoto důkazu mohlo jednoznačně prokázat chybný postup zasahujících policistů při měření. K nutnosti provést měření v souladu s návodem k obsluze poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-56 nebo rozsudek ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60.

Dále se žalobce neztotožnil se svým obviněním ze spáchání přestupku dle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích. Explicitně rozporoval, že by se zmíněného přestupku dopustil. Samotné obvinění navíc nebylo podloženo žádnými relevantními důkazy. Žalovaný své rozhodnutí opřel o informace obsažené v zelené kartě, ze které bylo pouze patrné, že žalobce uzavřel na předmětné vozidlo pojistnou smlouvu. Zelená karta dokládá existenci pojištění odpovědnosti za provoz motorových vozidel nikoli převod vlastnických práv, není proto možné jednoznačně dovodit, že vznikem pojištění muselo automaticky dojít k převodu vlastnických práv. Žalobce si koupil vozidlo od svého příbuzného, a jelikož věděl, že se prodej opravdu uskuteční, uzavřel pojištění ještě před samotným uzavřením kupní smlouvy.

V návaznosti na obvinění žalobce z přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích dále pak namítal nepřezkoumatelnost výroku pro jeho nesrozumitelnost, když nedostatečně vymezil protiprávní jednání, kterého se měl žalobce dopustit. Ve výroku, jsou uvedeny pouze odkazy na zákonná ustanovení jiných právních předpisů, nikoli určení konkrétního ustanovení, jež měl žalobce porušit. S ohledem na výše uvedené tak žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Žalovaný v první řadě nesouhlasil s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Správní orgány při svém rozhodování vycházely z podkladů předložených Policií České republiky, které spolu vzájemně korespondují a dostatečně prokazují, že žalobce spáchal přestupek popsany výše. K námitce týkající se nedodržení správného postupu měření v souladu s návodem k obsluze žalovaný uvedl, že ze zmíněné videosekvence je patrné, že měřicí zařízení bylo uvedeno do činnosti v čase 0,3 sekundy poté, co měřicí vozidlo srovnalo rychlost s vozidlem měřeným. Žalovaný souhlasil s tím, že fotografie přiložená ve správním spisu nepochází z měření, ale byla vyhotovena až později zpracovatelem z úseku videozáznamu, ze kterého je zřejmé, že již měření neprobíhalo. Tato fotografie byla vytvořena za účelem prokázání žalobcovi přítomnosti na místě zjištěného přestupku, nikoli k prokázání rychlosti vozidla. Rozhodujícím důkazem tak v tomto případě byla zmíněná videosekvence nikoli pořízená fotografie. Podklady předložené Policií České republiky nejevily známky, které by žalovaného vedly k pochybnostem, že by obsluha měřicího zařízení postupovala v rozporu s návodem k obsluze.

Dle žalovaného správní orgán I. stupně poskytl kompletní kopii spisového materiálu včetně kopie CD s obrazovým záznamem přestupku zvolenému zmocněnci žalobce, který se následně dostavil k ústnímu jednání, kde byl opakovaně seznámen se všemi listinami a důkazy. Byla mu dána možnost předložit důkazy nebo navrhnout další dokazování, nicméně on této možnosti nevyužil a protokol z ústního jednání konaného dne 18. 3. 2015 podepsal s tím, že se ke spisovému materiálu vyjádří ve lhůtě deseti dnů od ukončení ústního jednání. Žalobce ani jím zvolený zmocněnec se do doby vydání rozhodnutí (10. 4. 2015) nevyjádřili. Správní orgán I. stupně tak vycházel z informací zjištěných a uvedených v předloženém

spisovém materiálu. Tvrzení uvedená žalobcem v podané žalobě, že nabyl vlastnické právo k předmětnému vozidlu až později, považuje žalovaný za účelová.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 19. 9. 2014 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor, dopravní inspektorát, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 17. 9. 2014 v 13:40 hodin na silnici č. I/7 na obchvatu obce Panenský Týnec okres Louny ve směru jízdy od Loun na Prahu svým jednáním spočívajícím v překročení povolené rychlosti, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 90 km/hod. byla naměřena rychlost 127 km/hod. (po odečtení průměrné odchylky 123 km/hod.). Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu a jeho řidiči, včetně využití měřicího zařízení POLCAM. Z těchto listin je zcela zjevné, že osobní automobil tov. zn. BMW 530 D, reg. zn. „X“, jehož řidičem byl dle předložených dokladů P. Č., nar. „X“, trvale bytem „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 30 km/hod., a to v úseku kde je maximální povolená rychlost 90 km/hod. Řidiči bylo při silniční kontrole sděleno, že svým jednáním porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a zároveň tak naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Při lustraci osoby a vozidla bylo zjištěno, že předmětný osobní automobil je v převodu. Žalobce k tomuto uvedl, že vozidlo zakoupil v měsíci březnu, ale neměl čas jej přepsat. Řidič odmítl projednání v blokovém řízení. V rámci silniční kontroly byla řidiči provedena dechová zkouška s negativním výsledkem.

Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že se dne 18. 3. 2015 konalo ústní jednání, kterého se účastnil žalobcem zvolený zmocněnec. Během jednání byly správním orgánem I. stupně předloženy a čteny listiny, které prokázaly spáchání přestupku žalobcem. Žalobcem zvolený zmocněnec protokol podepsal a k věci uvedl, že k předložené spisové dokumentaci se vyjádří písemně ve lhůtě deseti dnů, nicméně tak neučinil. Správní orgán I. stupně tak dne 9. 4. 2015 vydal rozhodnutí sp. zn. MULN/9969/920/2014/OS-PD/DR, č. j. MULNCJ 28603/2015, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a přestupku podle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích tak, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku.

Dle ust. § 4 písm. b) zákona o silničním provozu je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na

pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

Dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Dle ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu smí řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu, jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/hod; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/hod a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/hod. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/hod.

Dle ust. § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.

Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod a více nebo mimo obec o 30 km/hod a více.

Dle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu se za přestupek spáchaný podle odst. 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8, 9, písm. g) a písm. i) uloží pokuta od 2.500 Kč do 5.000 Kč.

Dle ust. § 11 odst. 1 zákona o provozu vozidel vlastník registrovaného silničního motorového vozidla a přípojného vozidla, zástavní věřitel a další osoby, jichž se zápis v registru silničních vozidel týká, jsou povinni požádat příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o provedení zápisu změn údajů zapisovaných v registru silničních vozidel.

Dle ust. § 12 odst. 1 zákona o provozu vozidel žádost o zápis změn údajů zapisovaných do registru silničních vozidel jsou osoby uvedené v § 11 povinny podat do 10 pracovních dnů od vzniku skutečnosti, která zakládá změnu zapisovaného údaje.

Dle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem i porušení jiných povinností, než které jsou uvedeny v § 21 až 45, jestliže jsou stanoveny zvláštními právními předpisy včetně nařízení obcí, okresních úřadů a krajů.

Dle ust. § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nedostatečně vymezeném místě spáchání přestupku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Správní orgán I. stupně v daném případě konkretizoval místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobce jako „*silnice 1/7 obchvat obce Panenský Týnec, ve směru na Prahu*“. Náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku se již opakovaně zabýval Nejvyšší

správní soud, jmenujme např. jeho rozsudek ze dne 08. 01. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48 (dostupný též na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „*Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.*“ Pozemní komunikace označovaná jako silnice I/7 v úseku obchvat obce Panenský Týnec dosahuje přibližné délky 3 km. Z takto vymezeného místa, jako je tomu ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně, je opravdu těžko zjistitelné, kde přesně mělo k protiprávnímu jednání dojít, nicméně tato skutečnost nemá vliv na dané řízení, kde měření rychlosti neprobíhalo z jednoho místa, ale za jízdy měřicího vozidla. Správní orgán I. stupně mohl místo skutku ve výrokové části vymežit přesněji vypsáním GPS souřadnic, ale v takovém případě by musel vypsát GPS souřadnice celého úseku, kde měření probíhalo, neboť pak by žalobce nepochybně namítal, že se žalovaný spokojil s vymezením začátku místa měření nebo naopak konce místa měření. Tímto postupem by však došlo k zbytečnému nárůstu pracovních povinností zasahujících policistů a následně správních orgánů, neboť k prokázání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti zaznamenané videosekvencí z měřicího přístroje umístěného v policejním automobilu není nezbytně nutné konkrétní určení kilometru příslušné silnice. U přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti není nutné, aby bylo místo spáchání ve výroku rozhodnutí vymezeno na metr přesně, nýbrž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 05. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 (dostupný též na www.nssoud.cz), postačí vymezení určitého více, či méně dlouhého úseku komunikace, a tak tomu bylo i v tomto případě. Výrok rozhodnutí navíc obsahuje datum a čas spáchání přestupku, včetně vyznačení směru jízdy. Je proto zcela vyloučené, aby byl žalobce postižen pro tentýž skutek vícekrát. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal, že námitka žalobce není důvodná.

Další žalobcova námitka se týkala absence označení přestupku, který mu byl kladen za vinu v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, konkrétně v souvislosti se spácháním přestupku proti pořádku ve státní správě a územní samosprávě.

Výrok rozhodnutí orgánu I. stupně musí splňovat jednak obecné náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu a jednak dle § 77 zákona o přestupcích musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Na výrok takového rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky. Ze skutkové věty musí vyplývat nejen popis skutku, který musí být vyjádřen nezaměnitelným způsobem, ale i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro jeho právní kvalifikaci, tj. subsumpci pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Z výroku rozhodnutí, jímž je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, musí být jednoznačně zřejmé, jakého deliktu se z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace dopustil, a jaká mu za to byla uložena sankce. V daném případě bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně vysloveno, že žalobce je vinen

z přestupku proti pořádku ve státní správě a územní samosprávě podle § 46 odst. 1 přestupkového zákona, porušením § 11 odst. 1, § 12 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, tím že v zákonné lhůtě deseti pracovních dnů po koupi výše uvedeného motorového vozidla nepožádal příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností o provedení zápisu změn údajů zapisovaných v registru silničních vozidel.

Výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Výrok proto musí být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena předmětná správní sankce. Jen tak se jeho rozhodnutí stává přezkoumatelným (viz rozsudky NSS ze dne 28. 11. 2007, sp. zn. 7 As 7/2007; ze dne 22. 3. 2013, sp. zn. 4 As 54/2012, www.nssoud.cz).

Soud má za to, že rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným a tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006; rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 4 As 7/2009; rozsudek MS Praha ze dne 19. 3. 2009, 11 Ca 387/2008). Dále lze konstatovat, že mezi popisem skutku ve výroku rozhodnutí, jeho právní kvalifikací a odůvodněním rozhodnutí musí být vzájemný soulad a jedna část musí navazovat na druhou (srov. rozsudek KS v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2012, sp. zn. 16 A 1/2011, www.nssoud.cz).

Soud dospěl k závěru, že uvedené požadavky výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela naplňuje, neboť obsahuje žalobcem namítanou právní kvalifikaci přestupku, popis skutku, označení místa a času spáchání, vyslovení viny a v neposlední řadě i výši trestu. Soud tak žalobcovu námitku shledal nedůvodnou.

Žalobce dále namítal absenci důkazních prostředků prokazujících spáchání přestupku dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích. K této námitce soud uvádí následující. Lustrací vozidla v evidenci motorových vozidel bylo zjištěno, že ke dni spáchání přestupku dne 17. 9. 2014 bylo předmětné vozidlo v převodu, přičemž žalobce k němu uzavřel pojistnou smlouvu k datu 12. 3. 2014, což představuje poměrně dlouhé časové období před samotným spácháním přestupku, z čehož správní orgán dovodil, že žalobce se stal vlastníkem osobního automobilu nejpozději k datu uzavření pojistného plnění, neboť by neplatil pojistné na vozidlo, které by bylo ve vlastnictví cizí osoby.

Nicméně při studiu spisového materiálu zjistil soud podstatné skutečnosti, které vyvrací dosavadní zjištění správních orgánů. Z registru vozidel vyplývá, že majitelem osobního automobilu BMW 530 D DL81, reg. zn. „X“ je pan V. B. Součástí spisového materiálu je i fotokopie na místě odňatého osvědčení o registraci vozidla, kde byl jako provozovatel uveden pan L. Z. Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o provozu vozidel ukládá vlastníkově silničního vozidla nebo provozovateli silničního vozidla povinnost podat do 10 pracovních dnů žádost o zápis změn údajů zapisovaných do registru silničních vozidel. Během správního řízení nebyla správními orgány opatřena jediná listina, na které by byl žalobce označen jako vlastník případně provozovatel vozidla. Pokud je porušení právního předpisu vázáno na uplynutí lhůty, je nezbytné zajistit důkazy, ze kterých by bylo jasné patrné,

kterého dne mělo dojít k rozhodné skutečnosti tak, aby bylo možné jednoznačně stanovit počátek lhůty. Takovým důkazem by nepochybně byla např. kupní smlouva uzavřená mezi žalobcem a původním vlastníkem, neboť tak by bylo nezpochybnitelně potvrzeno vlastnictví osobního automobilu žalobcem v době spáchání přestupku. Je pravdou, že v registru vozidel byl učiněn záznam o nedokončeném převodu vozidla, avšak není v něm označena osoba budoucího vlastníka. S ohledem na výše uvedené tak správní orgán nemohl dospět k jednoznačnému závěru o porušení povinnosti stanovené ust. § 12 odst. 1 zákona o provozu vozidel. V této skutečnosti spatřuje soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť jejich závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal žalobcovu námitku důvodnou.

K námitce žalobce týkající se chybně provedeného měření soud uvádí následující. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 09. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60 (dostupný též na www.nssoud.cz), uvedl, že „s námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: „Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec.“ Krajský soud bez jakékoliv další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o „známost z úřední činnosti“, a označil je za „správné“, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicí přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, k čemuž procesní řády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výsledku znalce či písemného znaleckého posudku). Z dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, případně rozsudek ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, dostupné na www.nssoud.cz), jejichž skutkový stav byl obdobný nyní řešenému případu, vyplývá, že pokud žalobce dostatečně konkrétně zpochybní klíčový důkaz, jímž je záznam z měření rychlosti a navrhne například provedení čtení návodu k obsluze, nelze na takovýto návrh nereagovat či ho odbýt například tím, že správnímu orgánu nepřísluší přezkum postupu měření.

V právě projednávaném případě žalobce navrhl provedení čtení návodu k obsluze měřicího zařízení, neboť měření bylo dle jeho názoru provedeno v rozporu s v něm uvedeným postupem. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaný neprovedl čtení návodu k obsluze, neboť nedospěl k názoru, že by měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s v něm uvedeným postupem.

Soud konstatuje, že se žalobci podařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění a bylo na žalovaném, aby je v dalším řízení potvrdil nebo vyvrátil, což však neučinil. Závěry žalovaného nemají oporu v nashromážděných podkladech, neboť není zřejmé, na základě čeho dovodil, že měření nebylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Žalovaný se jej ani nepokusil založit do spisu, případně si zajistit odborné vyjádření výrobce

měřicího zařízení, že k prokázání překročení dovolené rychlosti není potřeba celého videozáznamu, neboť zcela postačuje videosekvence začínající záznamem, kdy dojde ke srovnání rychlosti měřicího automobilu s automobilem měřeným. V těchto skutečnostech spatřuje soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť neučinily vše nezbytné tak, aby byl dle ustanovení § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a jejich závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal žalobcovu námitku důvodnou.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil bez jednání pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11.228,- Kč. Tato částka se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6.200,- Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 600,- Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 1.428,- Kč odpovídající 21% DPH z částky 6.800,- Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 4. července 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová

samosoudce